

תמליל קורן ואשתו שולה חן הקצונה והחיילים השתגעו אחריה!

התפקיד שלך. אני לא אשכח בחיים שלי את ההופעה הראשונה. במוצאי-שבת, בקיבוץ אלוד מות.

● **זה קרה לפני יותר מ-20 שנה. איך אתה זוכר את היום בשבוע?**

איך אני זוכר? אני חי על זה, חי את זה בחריפות. זה מדהים. אני זוכר העמדות, צעדים. התקראי לכל הלהקה, תראי איך הם זוכרים קולות והעמדות. איך אפשר לשכוח? זה זורם ברמנו, זה אולי הרבר החשוב ביותר שקרה לנו.

● **ומה היה בקיבוץ אלודמות?**

עליתי לבימה עם המון ביטחון עצמי. עד היום לא יכול להבין מאיפה אספתי אומץ. אולי נלחמתי לחיים ולמוות, אולי זו היתה הסיבה. אני זוכר כשנגמרה ההופעה, נישגשג אלי דני קוליש. היום יש לו בית-מירקחת בראשון, ואמר: "אתה יודע מה? אתה שחקן!"

דני קוליש זה אחר שבקושי החליף איתי מילה. הוא היה מאוד דומיננטי בלהקה, כוכב. ידע את כל הקולות והיה מצחיק. ולשמוע ממנו כזה דבר! ואז פיתאום הייתי חלק מהלהקה, ומאותו הרגע נפתחתי יותר. שיחקתי צנוע, עד שקיבלו אותי לשבת בשקט. לא להרגיז את החברה, עד שיתנו לי תפקיד — וכל זה בזכות טוביה. שלימד אותי עליסמך הנסיון שלו, שצריך להתאזר בשקט ובסבלנות, וכשיתנו לך את הצ'אנס — להוכיח.

● **חלטורות בלהקת הנח"ל?**

כן, חברה מהלהקה היו מופיעים בכל מיני מועצות-פרעלים.

● **ומקבלים כסף?**

בוודאי שהיו מקבלים כסף. זה אומנם היה אסור, כי היינו חיילים, אבל אף אחד לא שם. וכך היינו נוסעים דני קוליש, טוביה, אני ולאורך השנים גם שלום תנוד ומנחם זילברמן ושולה ותנו יוכל ואלי מגן ויוסי סויסה. ותביני, מי שהגיע לחלטורה, מעמרו בלהקה היה גבוה, כי אם הוא מופיע מחוץ לצבא, אז הוא יעני מיקצוען.

● **איזה כוכבים הולידה הלהקה הראשונה שהשתתפת בה?**

חוץ מטוביה, כולם חזרו לקיבוצים. לדני קוליש, אמרתי לך, יש בית-מירקחת. את ג'ינג'י לא ראיתי מאז השיחורו. יאיר רוזנבלום, שהיה אקורדיוניסט הלהקה, עשה קאריירה בכלל לא

"כששולה חן הגיעה ללהקה היו בה בנות וחיקות, ומובן שהן התרגזו שהיא קיבלה סולואים על חשבון הוחק שלהן"

רעה. ומהכנות — עלייה יצחקי התחילה בקאמרי ונסעה לחולין.

אויש, איך שכולנו היינו מאוהבים ברונית כץ!

איזה אהבות תמימות היו אז בלהקה.

● **מתי התחיל טוביה צסיר לבסס את מעמדו ככוכב?**

בתוכנית השניה, שהיתה רווקא ככהיכה,

המיתר של הלהקה. הוא עשה את זה בסרט ובלהקת פיקוד דיונגוף. היה ברור שטוביה לא יסכים. שלום תנוד? אף אחד אפילו לא העז לפנות אליו. הציעו את ריבקה זוהר, הנמצאת בארצות-הברית. היא היתה דווקא בלהקת חיל-הים. היא התלבטה והתלבטה, וברגע האחרון נבהלה ונסוגה.

החליטו לפנות לגידי גוב, שחשב וחשב וחשב, והחליט שזה לא די טוב בשבילו. נשארה רק שולה חן. היא, כשראתה שכל רעיה המפורסמים נסוגים, לא הסכימה להשתתף עם להקה אנונימית. אפשר להבין אותה.

וכך נותר קורן כשבידיו מופע של שירים מוכרים, בלי חברים מוכרים, לבד מדני ליטאי, הבימאי, שפרשת החלמתו משטף-דם במוח היא נס רפואי.

את השירים ההם עם הבחורות ההן והבחורים ההם והנעורים ההם הוא יצטרך לשמור למסיבה הבאה. ועד אז, עד לאותו לילה שבו ידלקו האורות עד הבוקר, הוא יאלץ להסתפק בסיפור תולדות הלהקה. על חברה, שחלקם הפכו כוכבים.

● **איך הגעת ללהקת הנח"ל?**

ידעתי כל החיים שלי שאלך ללהקת-הנח"ל. זה היה חלום-חיי. כשהגעתי לטירונות-נח"ל, במסגרת היותי שמוצניק, והתחלתי להתעניין, אמרו לי שלהקת-הנח"ל בחזרות ושאיין מקום. זה כמעט גמר אותי. זו היתה הפעם הראשונה שהחלום שלי על להקת-הנח"ל לא הלך כמו שרציתי, אלא לפי החלטה של מישהו אחר.

טוב, לא היתה ברירה, הלכתי להיבחן לפי קוד-מרכו. מה אני אגיד לך? זה היה כמו שתגידו לעיתונאי מדיעות אחרונות שייילך לעבוד בלהיטון.

עשיתי בחינות. הבחונים היו אושיק לוי, שלמה ויישנסקי ואריאל פרימן וחורתי לשיבטה. יום אחד הגיעה סמלת-סעד עם טופס בקשה להעברה, כי מבקשים אותי מפיקוד-מרכו. זה היה קשה. החברה לקחו את זה נורא. לעבור מהנח"ל לפיקוד-מרכו היה כמו להתפטר, ואז, אלוהים בא לעזרתך. טופס הבקשה של פיקוד-מרכו הגיע לאישור לפיקוד-הנח"ל, ואז קצין-הינוך של הנח"ל אמר: "רגע, אם יש אחד בנח"ל שפיקוד מרכו רוצים תביאו, נראה. אולי הוא טוב גם כשבילנו." הקצין הזה היה קיבוצניק, היה חשוב לו שבתוך הלהקה יהיו משובצים לא רק ארטיסטים אלא גם נחלאים אמיתיים.

בקיצור, כאתי אל קצין-הינוך, ששאל למה פיקוד-מרכו ולא נח"ל. סיפרתי לו את הסיפור. אמר: תבטל את טופס-ההעברה ואדאג להכניס אותך ללהקת-הנח"ל.

● **איך התייחסו אליך כשהגעת ללהקה? תמיד הלכו אגרות על להקת הנח"ל, שהיתה ממררת את חיי החיילים.**

זה היה נורא. פשוט לא דיברו איתי, לא התייחסו אליי. שכחתי לספר לך, שעור לפני שהגעתי ללהקה חורתי לגרעין שלי בכרם-שלום. הגרעין היה צריך לעשות הצבעה אם מאשרים לי ללכת ללהקה. עשו הצבעה והחליטו: לא! ולא

ענקיות היו פעם לשלום תנוד ואיך מנחם זילברמן היה חתיך עולמי ואיך טוביה צפיר היה רזה כמו מקל — אז קראו לו טוביה קוזלובסקי. ככל שהתארך הלילה וככל שהתארכו הסיפורים ושולה חן, שהיתה הכוכבת הבלתי-מעוררת כיכבה גם בלילה הזה, מכיוון שרוב קיטעי הסולו בשירים היו שלה. ככל שעשו עוד מערכונים וככל שהבטן התפקעה מצחוק, הפשיר גם שלום תנוד. ובשעה 4 לפנות-בוקר, כשכולם כבר על הריצה, הוא התעורר לחיים בשוונג אדיר, הצטרף לנוסטליגיה. לקח את הגיטארה והעיר את כולם לחיים מחדש. כך נמשכה המסיבה עד לארוחת-הבוקר.

אחר כך אמרו לי: הוא לא השתנה מאז

"איך רוזנבלום הרגיש שעלום הוא מחחרה רציני שלו כמלחין, ומכיוון שהיה המדריך המוסיקלי, ולו היתה זכות ההחלטה, לא ביצענו בלהקה שום שיר של שלום תנוד מילבד אחד"

הלהקה. גם אז היה עושה לנו פרצוף של אינטלקטואל, וכשכולם היו מתים לישון היה מתעורר לחיים, לוקח את הגיטארה ומשכיב אותנו על הריצה.

להקת הנח"ל, היא בשביל קבוצת אנשים מצמרת-הבידור הישראלי חתיכת חיים, שבה חיים אותה לא רק פעם בשנה.

המסכת הנוסטליגיה, אלא כל יום. כל רגע, את יכולה לשמוע אותם אומרים: "אצלנו בלהקה" והם לא מתכוונים ללהקת פיקוד השלושרים, הם מתכוונים ללהקת-הנח"ל.

אבי קורן, מי שהיה מפקדה של אותה הלהקה, שפעלה בשנים 1966-1970, חי את הלהקה כל רגע. הוא נשוי לשולה חן, שהיתה איתו בלהקה, ושעל ליבה התחרה בשלום תנוד. והכי-מצחיק זה שעה היום, 20 שנה מאז, הוא לא סלח לו את זה. בשבילו, ששי קשת, טוביה צפיר יחנן יובל הם כל החיים

כולם. בשבילו, להקת-הנח"ל היתה הדבר הטוב ביותר שקרה לו בחיים.

כדי להחיות מחדש את אותה תקופה, היה לקורן רעיון: להביא את כל הכוכבים של אז ולעשות מופע עם השירים הישנים ההם. החברה שהיו איתו בלהקה כולם חשובים מכדי לעשות מעין מופע נוסטליגיה כזה. מסיבות כן, אבל הופעות זה סיפור אחר. ששי קשת אמר שנמאס לו לנגן על

טוביה צפיר, מיקי גורן, שולה חן, אבי קורן ורחל תנוד (1965) החיילים חיכו לטוביה!